

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:

1.Pf.20.601/2025/9.

A felperes:

felperes

felperes címe

A felperes képviselője:

Dr. Ladányi Tamás ügyvéd

ügyvéd címe

Az alperes:

alperes

alperes címe

Az alperes képviselője:

Bócsi Ügyvédi Iroda

ügyvédi iroda címe

A per tárgya:

öröklési igény

Az elsőfokú bíróság:

Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma:

27.P.22.648/2024/16.

A fellebbezést benyújtó fél:

alperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 2.164.400 (kétfmillió-százhatvannégyezer-négyszáz) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] A felperes 1986. augusztus 6-án született, születési anyakönyve alapján apja örökhagyó, anyja személyl. A felperes szüleinek házasságát a Dabasi Bíróság 1986. április 15-én jogerőre emelkedett ítéletével felbontotta. A felperest élete első néhány évében látogatta apja, ezt követően kapcsolatuk megszakadt.

[2] örökhagyó 2018. április 5-én végintézkedés hátrahagyása nélkül elhunyt. Hagyatékát közjegyző a ügyszám/14. számú hagyatékátadó végzéssel törvényes öröklés jogcímén az alperesnek, a néhai testvérének adta át. A 44.140.759 forint értékű hagyaték részét képezte a társasházi ingatlan (22.000.000 forint értékben); az OTP, az Erste Bank és a

Budapest Banknál vezetett bankszámlákon elhelyezett összeg (összesen 8.964.321 forint értékben); továbbá értékpapír (3.311.481 forint értékben) és állampapír (9.864.957 forint értékben).

[3] A hagyatékátadó végzés indokolása szerint örökhagyó végintézkedés és leszármazó hátrahagyása nélkül, elvált családi állapotban halt meg, törvényes örököse a testvére.

[4] Az alperes a hagyaték részét képező társasházi ingatlant a 2019. február 4-én kelt adásvételi szerződéssel 28.000.000 forint vételár ellenében értékesítette; a bank- és értékpapírszámlákat már ezt megelőzően megszüntette.

[5] A felperes 2023. december 11-én vette át közjegyzőtől néhai örökhagyó hagyatékának átadásáról szóló végzést.

[6] A felperes keresetében 50.140.759 forint és ezen összegnek 2018. április 6-tól a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamata megfizetésére kérte az alperes kötelezését. Perköltségét felszámította.

[7] Követelését a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 7:1. §, 7:55. § (1) bekezdés rendelkezéseire alapította. Érvelése szerint leszármazóként a néhai törvényes örököse; az alperes álörökös, nem szerezte meg a hagyaték tárgyainak tulajdonjogát. Mindezek alapján az alperes a hagyaték jogalap nélküli birtokosa [Ptk. 5:9. § (1) bekezdése]. A hagyaték természetbeni kiadására az alperes nem kötelezhető, mert az ingatlant értékesítette, a bank- és értékpapírszámlákat megszüntette. Ezért a hagyaték pénzbeli ellenértékének (az ingatlan eladásából származó 28.000.000 forint vételár, a bank- és értékpapírszámlák 22.140.759 forint egyenlege) és törvényes kamatának megfizetésére köteles.

[8] Érvelése szerint az igény a Ptk. 7:2. §, 6:24. § (1), (2) bekezdés rendelkezéseire tekintettel érvényesíthető; az elévülés 2023. december 11-ig nyugodott, mert az apjával való kapcsolata négyéves korától megszakadt, így menthető okból nem volt abban a helyzetben, hogy értesüljön annak haláláról. A halálesetről való tudomásszerzést követő egy éven belül érvényesítette igényét.

[9] örökhagyó apai jogállását biológiai apasága mellett a felperes anyjával fennálló házastársi kötelék keletkeztette (a felperes mintegy négy hónappal a házasság felbontását követően született); az apasági vélelem annak megdöntéséig fennáll. E tárgyban per nem indult, az apaság megkérdőjelezésére – a vélelmezett apa halála miatt – jogi lehetőség már nincs.

[10] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására és a felperes perköltségben marasztalására irányult.

[11] Elévülési kifogást terjesztett elő; „életszerűtlen”, hogy a felperes 2023-ban, a közjegyzőnél való tájékozódást követően értesült volna apja haláláról. Az igény érvényesítésére örökhagyó halálától (2018. augusztus 6.) számított 5 éven belül lett volna lehetősége.

[12] Vitatta, hogy a felperes az elhunyt gyermeke lenne, mert örökhagyónak élettani okokból nem lehetett gyermeke, és neki sem említette leszármazó létezését. A néhai és a felperes anyja között folyamatban volt házassági bontóperi ítéletben is szerepel, hogy közöttük 1979-ben megszűnt a szexuális kapcsolat. Mindezek alapján téves a felperes születési anyakönyvi kivonatának az apa személyére vonatkozó bejegyzése.

[13] A követelés összecszerűségét nem vitatta, ám nyilatkozata szerint 140.922 forint hagyatéki teherrel „a kereset összecszerűsége csökkentendő”.

[14] Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 50.140.759 forintot, valamint ezen összegnek 2018. április 6-tól a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát, továbbá 2.650.000 + áfa perköltséget. Az alperest kötelezte 1.500.000 forint eljárási illeték megfizetésére az állam javára.

[15] Az alperes elévülési kifogását a Ptk. 6:22. §-a és a 6:24. § (1), (2) bekezdése alapján bírálta el; a felperes elévülés nyugvására vonatkozó érvelésével egyetértett. A feleknek a felperes és apja közötti kapcsolat hiányára vonatkozóan tett nyilatkozatát tartalmában azonosnak értékelte; a felperes előadása szerint a kapcsolattartás négyéves koráig valósult, míg az alperes azt adta elő, hogy soha nem volt kapcsolatuk, ezért nem volt elvárható a felperestől, hogy időről-időre keresse az apját, lényegében abból a célból, hogy még időben tudomást szerezzen a halála tényéről (a Kúria Pfv.20549/2017/6. számú határozata). A halál tényéről való tudomásszerzés 2023. december 11-i időpontja életszerű és azt alátámasztja a közjegyző hivatalos feljegyzése.

[16] A felperes törvényes örökös minőségét a születésének idején hatályos, a házasságról, a családról és a gyámságról szóló 1952. évi IV. törvény (a továbbiakban: Csjt.) 35. § (1), (2) bekezdése, a 43. § (1), (3) bekezdése alapján vizsgálta, megállapítva, hogy azzal a jelenleg hatályos Ptk. szabályozása tartalmában azonos.

[17] Okfejtése szerint a felperes 1986. augusztus 6-án született, anyja (személy1) és örökhagyó házassága 1986. április 15-i jogerős felbontását megelőzően (helyesen: követően) 114 nappal. Ezért a felperes fogantatásának vélelmezett időpontjában anyja és örökhagyó házastársak voltak.

[18] Mindezek alapján törvényi vélelem áll néhai örökhagyó apasága mellett; annak megdöntésére a Csjt. 43. §-ban foglaltakra tekintettel a felperes mellett a vélelmezett apa lenne jogosult. Ebből következik, hogy a vélelmezett apa halálára tekintettel az apasági vélelem megtámadására nincs jogi lehetőség; az alperes arra nem jogosult.

[19] A fentiek alapján a jogvita elbírálása során annak sem lenne jelentősége, ha nem örökhagyó lenne a felperes biológiai apja; a törvényszék ezért elutasította az igazságügyi szakértő kirendelését célzó bizonyítási indítványt.

[20] Az elsőfokú bíróság ezért a felperes törvényes leszármazotti minőségére hivatkozással előterjesztett öröklési igényét a Ptk. 7:1. §-a, 7:55. § (1) bekezdése értelmében alaposnak találta; a deklaratív hatályú hagyatékátadó végzés tartalmára is figyelemmel az alperest a hagyaték Ptk. 5:9. § (1) bekezdése szerinti jogalap nélküli birtokosának tekintette.

[21] Mivel a hagyaték tárgyai már nincsenek meg, a felperes nem tulajdoni igényt érvényesített, hanem kötelmi igényként a hagyaték helyébe lépő ellenérték kiadására (megfizetésére) kérte kötelezni az alperest, aki annak – peradatokkal is összhangban álló – összszerszerűségét nem tette vitássá.

[22] Ezért az elsőfokú bíróság a kereseti kérelemmel egyezően 50.140.759 forint és a Ptk. 6:48. § (1) bekezdés alapján meghatározott késedelmi kamata megfizetésére kötelezte az alperest. Az alperes 140.922 forint hagyatéki teherre vonatkozó igényét beszámítás útján nem érvényesítette, ezért azt a törvényszék a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 209. §-a értelmében figyelmen kívül hagyta.

[23] A perköltség tárgyában a Pp. 83. § (1) bekezdése szerint rendelkezett. A felperes ügyvédi munkadíjból álló perköltségét a megbízási szerződés alapján számította 2.500.000 forint + áfa egyszeri díj és érdemi cselekményenként 2 x 75.000 forint + áfa tárgyalási díj összegben a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet rendelkezései szerint. A mérséklést nem találta indokoltnak, tekintettel a

pertárgy értékére, és a csökkentést célzó kérelem hiányára (a Kúria Pfv.20887/2023/6. számú határozata).

[24] Az ítélet ellen az alperes fellebbezett. Elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Perköltségét felszámította.

[25] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a megállapított tényállásból téves jogkövetkeztetéseket vont le; a szakértő kirendelésének mellőzésével eljárási szabályt sértett.

[26] Elsődleges jogorvoslati kérelme szerint tévesen foglalt állást a törvényszék az elévülés kérdésében; a felperes kötelmi igénye a Ptk. 6:22. § (1) bekezdése alapján öt év alatt elévül. Mivel az ingatlan tulajdonjogának átruházására már 2019. február 4-én sor került, az értékpapírszámlák megszüntetésére még korábban, a felperes a keresetlevelet az öt éves kötelmi elévülési időn túl terjesztette elő.

[27] Jogellenesen következtetett az elsőfokú bíróság az elévülés nyugvására, mert a felperes oldalán nem áll fenn az ehhez szükséges „menthető ok”. Az érdemi döntésben hivatkozott eseti döntés (a Kúria Pfv.20549/2017/6. számú határozata) „alkalmazása” téves, mert az jelentősen eltérő tényalapból született az elévülés nyugvását megalapozó „menthető ok” kérdésében. A Kúria által vizsgált ügyben az örökhagyó kifejezetten apai elismerő nyilatkozatot tett, gyermektartást fizetett, és a gyermek hiába kereste őt, az apa elzárkózott a kapcsolattartástól. A jelen ügyben azonban ezek a tényállási elemek nem merültek fel. Nem méltányolható az, hogy a felperes soha életében nem kívánt örökhagyóval kapcsolatot létesíteni, csak a hagyatékára tart igényt.

[28] A fellebbező a tudomásszerzés időpontjának bizonyítatlanságára is hivatkozott; a felperes követelését a Ptk. 6:24. § (2) bekezdésében meghatározott egy éves határidőn túl érvényesítette. Tévesen fogadta el a törvényszék a 2023. december 11-i időpontot, mert az nem „életszerű”. Az alperes érvelése szerint „senki sem jár közjegyzőről közjegyzőre, hogy esetlegesen nincs-e elhunyt hozzátartozójára vonatkozó hagyatéki eljárási iratanyaga az adott közjegyzőnek”. A perben a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy hogyan és mikor értesült örökhagyó haláláról; ez jelen esetben elmaradt.

[29] Másodlagos fellebbezési kérelme kapcsán kiemelte, hogy a felperes öröklési igényét a Ptk. 7:55. § (1) bekezdésére alapította. A felperes azonban nem gyermeke az örökhagyónak, köztük nem áll fenn olyan biológiai szülő - gyermek viszony, amely az öröklést megalapozza. Az elsőfokú bíróság mellőzte az alperes által indítványozott igazságügyi genetikai szakértő kirendelését, arra hivatkozva, hogy ő nem jogosult az apasági vélelem megtámadására. Ezzel a törvényszék figyelmen kívül hagyta azokat a tényeket, amelyek biológiailag kizárják örökhagyó apaságát. Az alperes bizonyítani kívánja, hogy az anyakönyvi kivonatban tévesen szerepel örökhagyó mint a felperes apja, hiszen biológiailag ő nem lehet a gyermeke.

[30] Tévesen értékelte az elsőfokú bíróság az okirati bizonyítékokat is. A Dabasi Bíróság bontóperi ítélete és jegyzőkönyve közokirati formában bizonyítja, hogy „házasélet” a felperes anyja és örökhagyó között 1979-ben, a felperes születését megelőzően hét évvel volt utoljára. Az irat azt is tartalmazza, hogy a felek házasságából gyermek nem származott. Helytelenül következtetett ezért a törvényszék arra, hogy az apasági vélelem megdöntése elviekben kizárt és ezért nem lenne jelentősége annak, ha nem a néhai örökhagyó lenne a felperes biológiai apja.

[31] Nem értett egyet a fellebbező azzal az indokkal sem, hogy az alperes által az összegszerűség körében hivatkozott 140.922 forint hagyatéki teher nem vehető figyelembe. A felperes a kereset összegének megállapítása során nem vette számításba a hagyatéki terheket,

amelyek a Ptk. 7:94. § (1) bekezdése értelmében a követelése összegéből levonandóak. Az alperes megfizette ezeket a tartozásokat, amelyek a hagyaték passzívái. Az elsőfokú bíróság tévedett, amikor arra a megállapításra jutott, hogy ezt az igényt csak beszámítás útján érvényesíthette volna az alperes. A hagyaték helyébe lépő ellenérték megfizetésére vonatkozó követelés összegének megállapításánál a hagyaték nettó értékét kell figyelembe venni, amelyből a passzívák (hagyatéki terhek) levonandók.

[32] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására és az alperes másodfokú perköltségben marasztalására irányult.

[33] Álláspontja szerint a törvényszék indokaiban helyes, megalapozott döntést hozott.

[34] Egyetértett az elévülési kifogás alaptalanságára vonatkozó ítéleti indokokkal; az örökhagyó haláláról 2023. december 11-én szerzett tudomást, és ettől az időponttól számított egy éven belül benyújtotta keresetét. Az elsőfokú ítéletben hivatkozott kúriai határozat (Pfv.20549/2017/6.) elvi tartalma szerint a törvényes örökös az örökhagyó haláláról való tudomásszerzésig menthető okból nem volt abban a helyzetben, hogy öröklési igényét érvényesítse. A hagyaték tárgyát képező ingatlan meglétének hiányában kötelmi igénye eddig nyugodott. Ettől számított egy éven belül öröklési jogi igényét érvényesítette – bírósághoz fordult – az álörökös alperessel szemben. Ez az elvi álláspont a jelen tényállás kapcsán is alkalmazandó.

[35] Előadta, hogy 2023. december 11-én kereste fel lakóhelyén, településen az anyakönyvvezetőt, aki tájékoztatást adott apja haláláról, és arról is, hogy azt Budapest kerületében anyakönyvezték. Még aznap felkereste a Budapest kerületi anyakönyvvezetőt is, aki megerősítette az örökhagyó halálát és elküldte a felperest a keresetlevélben megjelölt közjegyzőhöz. Tőle kapta meg a hagyatékátadó végzést 2023. december 11-én, amit az eljárásban csatolt hivatalos feljegyzés alátámaszt. Az alperes ennél korábbi tudomásszerzést nem tudott bizonyítani; a korábbi tudomásszerzés elvi lehetősége önmagában nem alkalmas az okirati bizonyíték tartalmának megdöntésére.

[36] Megismételte az apjával való kapcsolattartásra vonatkozóan az elsőfokú eljárásban tett előadásait; az előzményekre figyelemmel nem volt elvárható tőle, hogy időről-időre keresse az apjával való kapcsolatteremtést (a Kúria Pfv.20549/2017/6. számú határozata).

[37] A másodlagos fellebbezési kérelmet azért értékelte alaptalannak, mert az alperes elmulasztotta megjelölni, hogy az elsőfokú bíróság melyik jogszabályi rendelkezést sértette meg; a fellebbezés nem felel meg a Pp. 371. § (1) bekezdés d) pontjában előírt követelménynek.

[38] Mindemellett az apaság kérdésében bizonyítási eljárás lefolytatásának nem volt helye; az apaság vélelme mindaddig fennáll, amíg az arra jogosult keresete folytán bírósági ítélet ezt a vélelmet meg nem döntötte. Ilyen ítélet azonban nincs, és az alperes nem is jogosult az apaság vélelmének megdöntése iránt pert indítani. Az apaság vélelmét megdöntő ítélet hiányában polgári jogi értelemben akkor is örökhagyót kell a felperes apjának tekinteni, ha történetesen az derülne ki, hogy biológiaiilag nem tőle származik.

[39] A hagyatéki teher levonására vonatkozó érvelés nem helytálló, mert annak megfizetését a felperes vitatta; az alperes ezt az igényét csak beszámítás útján érvényesíthette volna, amit határidőben nem tett meg.

[40] A fellebbezés alaptalan.

[41] Az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt fellebbezés hiányában – a Pp. 358. § (5) bekezdése szerint – jogerőre emelkedett rendelkezése, ezért azt a másodfokú felülbírálat teljes terjedelmében érintette a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között

[Pp. 370. § (1) bekezdése]. A másodfokú bíróság a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívüli eljárásban bírálta el a fellebbezést.

[42] A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 369. § (1) bekezdése szerinti felülbírálat során az elsőfokú eljárás szabályszerűségét, és a Pp. 369. § (3) bekezdés *a), b), c)* pontja értelmében az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás és a levont jogi következtetések helyességét, a további bizonyítás elrendelésének szükségességét vizsgálta.

[43] A felülbírálat eredménye az, hogy az elsőfokú bíróság az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértést nem követett el; a tényállást a jogvita eldöntéséhez szükséges mértékben feltárta és abból helytálló következtetésre jutott, az alkalmazandó jogszabályok körét helyesen állapította meg. Érdemi döntésével az ítéltábla egyetértett, a fellebbezésben foglalt érvek az elsőfokú ítélet megváltoztatására, hatályon kívül helyezésére nem voltak alkalmasak.

[44] Az alperes elsődleges fellebbezési kérelmét az elévülésre vonatkozó jogszabályi rendelkezések téves alkalmazására alapította, vitatva a néhai haláláról való tudomásszerzés időpontját. A másodfokú bíróság megítélése szerint a törvényszék a bizonyítékok okszerű mérlegelésével jutott arra a következtetésre, hogy a felperes 2023. december 11-én értesült az örökhagyó haláláról; a Ptk. 6:24. § helyes alkalmazásával foglalt állást az elévülés kérdésében.

[45] A hagyatéki eljárást lefolytató közjegyző hivatalos feljegyzése a tudomásszerzés 2023. december 11-i időpontját kétségmentesen alátámasztja. Nem merült fel olyan peradat és az alperes sem jelölt meg olyan tény, körülményt, amely észszerű kételyt támasztott volna az okirattal bizonyított dátum valós voltát illetően. Önmagában „életszerűségi” aggályok felvetése konkrét tények, bizonyítékok előtárása nélkül nem alkalmas az okirati bizonyíték cáfolatára.

[46] Helyesen foglalt állást a törvényszék az elévülés nyugvásának kérdésében is; az ítéltábla egyetértett a Kúria Pfv.20549/2017/6. számú határozatában foglalt jogértelmezés figyelembevételével. A döntés az öröklési igény elévülési határidőn belüli érvényesítésével, az elévülés nyugásával kapcsolatban fogalmazott meg vizsgálati szempontokat. Alapítván az érvelt a fellebbező azzal, hogy az eltérő tényállási elemek folytán a Kúria jogértelmezése nem lehet irányadó. A hivatkozott határozat szerinti tényállásban az örökhagyó apai státuszát – jelen ügytől eltérően – teljes hatályú apai elismerő nyilatkozata teremtette meg, ennek azonban az elévülés vizsgálata során nincs jelentősége.

[47] A Kúria eljárásában az elévülés nyugvásának, a jogszabályban meghatározott, az igényérvényesítési késedelmet eredményező „menthető ok” értelmezésének kereteit határozta meg. Az adott ügy egyedi körülményei alapján foglalt állást a szülő – gyermek közötti kapcsolattartás módja, gyakorisága, elvárhatósága kérdésében.

[48] Helyesen következtetett arra a törvényszék ítéletében, hogy a jelen eljárás peradatai hasonlóságot mutatnak a hivatkozott eseti döntésben feltárt körülményekkel. A felperes fényképfelvételekkel támasztotta alá, hogy korai éveiben az apjával való kapcsolattartás megvalósult. Az alperes sem vitatta, hogy a további években erre nem került sor, a felperes létezéséről, az örökhagyó vele való esetleges kapcsolatáról tudomása sem volt. Ilyen körülmények között nem volt elvárható az időnkénti kapcsolati kísérlet, az, hogy a felperes „időről-időre hivatali úton családi kapcsolat teremtése érdekében rendszeresen keresse az I. rendű örökhagyót lényegében abból a célból, hogy még időben tudomást szerezzen a halála tényéről” {a Kúria Pfv.20549/2017/6. számú határozat, Indokolás [17] bekezdés}.

[49] Az elsőfokú bíróság a Csjt. 35. § (1), (2) bekezdése, 43. § (1), (3) bekezdése alapján helyesen következtetett az örökhagyó apaságára vonatkozó vélelem további

megdönthetetlenségére. E jogszabályi rendelkezések és a jelenleg hatályos Ptk. 4:99. § (1), (2) bekezdése, 4:109. § (1) bekezdése, 4:110. § (1) bekezdése, 4:111. § (1), (3) bekezdése, 4:112. § (1) bekezdése értelmében a megtámadási határidő eltelt, az örökhagyó meghalt és a felperesnek nincs e tárgyban perindítási jogosultsága.

[50] Ezért a házassági bontóperi ítélet tartalmának jelentősége nincs; a törvényi vélelem megdöntésére a genetikai szakértő örökhagyó apaságát cáfoló szakvéleménye sem lenne alkalmas. Ezért a bizonyítási indítvány mellőzéséről a Pp. 276. § (5) bekezdésével összhangban döntött az elsőfokú bíróság.

[51] Az igény összegaszerűségének meghatározása is helytálló. A Pp. 209. §-ának megfelelő beszámítást az alperes nem terjesztett elő, ennek hiányában a felperes által vitatott ellenkövetelésének elbírálására nem volt mód.

[52] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[53] A fellebbezés eredménytelensége folytán pervesztes alperest a Pp. 81. § (1), (2), (5) bekezdése, 83. § (1) bekezdése szerint kötelezte a felperes ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségének megfizetésére, melynek összegét a felszámítással egyezően, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés *a), b)* pontja alapján, 1.704.223 forint + áfa összegben határozta meg.

[54] A megfizetett fellebbezési illeték a Pp. 83. § (1), (5) bekezdése szerint az alperes terhén marad.

Budapest, 2026. február 24.

Dr. Kovács Helga s.k.
a tanács elnöke

Dr. Stecbauer Anita s.k.
előadó bíró

Dr. Kovács Éva s.k.
bíró